

[Hartvig Frisch.]

og kulturelt til en Stabilitet, som andre Lande maa kæmpe sig til i krampagtige Ryk.

Det er under Demokratiet, at denne Udvikling har været mulig, men Demokratiet kan kun fortsætte sin rolige Linie, naar det er handlekraftigt over for alle de ny opdukkende Spørgsmaal, der melder sig. Mit Parti nærer fuld Tillid til Regeringen, at den vil underbygge og viderebygge Fremskridtet, og det er til dette fortsatte Arbejde, at vi gaar ind i den nye Rigsdagssamling.

Der vil jo nok blive skreget stærkt op om, at der ingenting sker, og at det gaar alt for langsomt o. s. v. Sidste Aar, da vi gennemførte 113 Love, stod det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ogsaa hver anden Uge her paa Talerstolen og raabte: Jeg spørger, hvad er Regeringens Politik? Det endte med, at Hr. Harald Nielsen i „Skatteborgeren“ skrev, at hvis Hr. Christmas Møller ikke efterhaanden havde opdaget, hvad der var Regeringens Politik, saa lærte han det aldrig.

Ja, saadan faar vi det nu igen, men jeg tilraader mine Meningsfæller og alle Regeringens Tilhængere ganske uanfægtet at arbejde løs først med det Stof, der her er givet, og saa, efterhaanden som Kommissionerne spyr deres Forslag ud, med alle de andre store Opgaver. Saa kan vi nemlig ved Periodens Slutning gaa ud til Folket og ærligt og redeligt sige, at vi har lagt Grunden til et nyt og bedre Danmark.

Brorsen: Ved Finanslovforslagets første Behandling er vi jo noget friere stillet, end vi er, naar vi behandler de senere følgende Lovforslag, idet det jo er Tradition at vi har Lov til ikke alene at anstille Betragtninger i nær Tilknytning til selve Finanslovforslaget, men ogsaa at udtale os om Tidens politiske Foreteelser, om Tiden, der svandt, om Tiden nu og om Tiden fremefter.

Jeg vil jo sige, at Statsministerens Aabningstale egentlig ikke i Aar var imødet med nogen større Interesse. Offentligheden var saa nogenlunde orienteret; den alvidende Presse i vort Land havde gennem smaa Meddelelser i den senere Tid forud for Rigsdagens Aabning i alt Fald saa nogenlunde givet Oplysning om, hvad denne Aabningstale i det hele vilde indeholde. Og jeg vil sige, at efter at have hørt Talen og senere have læst den igennem, kan vi vist, i alt Fald mange af os, blive enige om, at der er ingen Fanfare over den Tale. Naar man tænker paa den nuværende Statsminister, da han stod som Oppositionsfører her i dette Ting, og sammenligner den

Tale, han holdt for nogle Dage siden, med de Taler, han holdt som Oppositionsfører, saa er der ikke Spor Lighed mellem disse Taler. Jeg synes, at man nærmest havde Indtryk af, at det i Virkeligheden var en træt Mand, en politisk træt Mand, der stod paa Talerstolen foran Rigsdagens Medlemmer.

Der er jo ingen Tvivl om — og det fremgik jo da ogsaa af de Udtalelser, som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, nu fremsatte —, at selv om der naturligvis kommer en hel Del Lovforslag til Behandling i denne Rigsdagssamling, saa er det ikke Regeringens Mening, at der skal foretages saa forfærdelig meget i Vinterens Løb. Og jeg vil naturligvis sige, at i den Henseende er jeg enig i mange Udtalelser, der er faldet, vist ogsaa fra Regeringsmedlemmers Side, at et Antal af 113 Love, som vi fik i sidste Rigsdagssamling, vil det efterhaanden være umuligt for Landet og Befolkningen at absorbere. Det fører jo til — og vi er jo allerede nu langt inde i denne Tilstand —, at den almindelige Vælger har opgivet at tænke og diskutere Politik, fordi han, som han erkender, ikke ved tilstrækkelig Besked; han er ikke i Stand til at følge med i det mægtige Antal af Love, som vi fik f. Eks. i sidste Rigsdagssamling, og det er jo Love af vidtrækkende Karakter. Ikke alene er det den almindelige Vælger, der udtaler sig paa denne Maade, men man kan jo træffe mange Medlemmer af Kommunalbestyrelserne, der erklærer, at nu kan de ikke have med det at gøre mere, det tager saa meget af deres Tid, og i det hele er Lovgivningen blevet saa kompliceret, at de, i alt Fald saa snart der er Mulighed derfor, maa trække sig tilbage.

Jeg mener, at det er farligt, naar man kommer saa langt ud i Lovgivning, og i et parlamentarisk styret Land skulde Meningen jo være den, at de almindelige oplyste Vælgere er i Stand til at følge med i, hvad vi foretager os herinde. Det er til syvende og sidst dem, der skal dømme os imellem, naar Valget kommer, og derfor skulde de jo have Betingelser for i Forvejen at sætte sig ind i, hvad det egentlig er, der er foregaaet inde paa Rigsdagen.

I Aabningstalen, som Statsministeren holdt ved Begyndelsen af denne Rigsdagssamling, og som jeg allerede har omtalt, savnede man ikke en Passus om Forholdet til Udlandet, og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var jo ogsaa nu inde paa hele dette Problem. Den højtærede Statsminister udtalte i sin Tale, at Forholdet til Udlandet